

Op 5 november mocht ik weer voet op Ghanese bodem zetten.

Het heerlijke weerzien met de kinderen duurde niet lang, want na een paar dagen vertrok ik met collega Vida en pleegdochter Sarah, naar het noorden van Ghana. Een reis van 17 uur, die gelukkig voorspoedig verliep.

Begin 2015 hebben we ons microkredieten project in Noord Ghana laten evalueren. We waren niet helemaal tevreden met de mate van zelfstandigheid van de vrouwen na 5 a 6 jaar deel te zijn geweest van het project. We kregen aanbevelingen om de effectiviteit van het project te verbeteren.

Die hebben we de afgelopen weken geïmplementeerd. Strenger beleid m.b.t. bijwonen van bijeenkomsten, verhogen van maandelijkse contributies, intensivering van supervisie, etc etc.

Dit vergde uiteraard ook de nodige training en uitleg aan zowel medewerkers als (160) groepsleden.

Ik heb er ruim 2 weken aan kunnen besteden wat goed en fijn was. Ik logeerde in die periode in het pleeghuis in Sandema, zodat ik ook wat meer tijd met en voor de kinderen daar had. Ook dat was fijn en zinvol.

We werden opgeschrikt door het bericht dat een van de meisjes, Sebastina, uit het fosterhome, dat enige tijd geleden was overgeplaatst naar haar volwassen zus in het zuiden van Ghana, zwanger is geraakt van een onbekende man, die ook niet meer te traceren is. We zijn dankbaar dat ze niet, zoals heel veel gebeurt (met veel negatieve gevolgen van dien), een (illegale) abortus heeft laten plegen, maar hadden uiteraard andere ideeën en wensen voor haar, dan nog voor het afronden van de middelbare school een kind krijgen. Maar iedereen is de schok een beetje te boven en met elkaar en steun van een oudere dame uit hun kerk, redden Sebastina en de mensen om haar heen zich goed. We hopen uiteraard op een veilige bevalling, gezond kindje en als het even kan toch ook nog op een succesvolle afronding van de middelbare school. Sebastina zit in haar examen jaar en in overleg met de leerkrachten probeert Sebastina toch aan het examen deel te nemen.

Na de weken in Sandema ben ik een aantal dagen met Sarah naar een gezondheidsproject elders in Noord Ghana geweest, om de activiteiten daar te superviseren en de medewerkers naar verdere zelfstandigheid te coachen. Ik was blij de vorderingen met die daar gemaakt waren. Als dit zo door blijft gaan hoop en verwacht ik dat het gezondheidsproject daar inderdaad (grotendeels) financieel onafhankelijk zal kunnen gaan functioneren, wat van begin af aan (8 jaar geleden) ons streven is geweest.

Terug in het zuiden van Ghana, stond mijn tijd vooral in het teken van veel bureaucratische taken. Niet het leukste deel van mijn werk daar, maar wel heel nodig en zinvol als alles uiteindelijk rond is. Er zijn in alle sectoren binnen Ghana (administratieve en beleidsmatige) veranderingen gaande. Aangezien wij met verschillende sectoren te maken hebben, vergt dit tijd en inspanning en veel op en neer reizen naar de betreffende kantoren. We ervaren de nodige frustraties, door afspraken die niet nagekomen werden, 4 of 5 keer naar het zelfde kantoor omdat er toch nog net iets anders de bedoeling was, etc. En hoewel we dicht bij de hoofdstad Accra wonen, kost iedere trip naar de stad een paar uur tijd door de hectiek van het verkeer.

Maar we hebben een hoop bereikt, waarvan ik weet dat het het funktionieren van onze stichting in Ghana zal verbeteren en daarmee het geleidelijk loslaten en overdragen van mijn taken zal vergemakkelijken. We zien hierin de voorziening van God.

Gelukkig hoefde ik niet overal alleen achteraan, maar konden ook mijn collega Vida, en volwassen pleegkinderen Joseph en Sarah een aantal bezoeken aan kantoren van me overnemen. Zo had ik ook nog wat tijd vrij om met de kinderen thuis door te brengen. We hebben samen een sinterklaas spel gespeeld, daguitjes gemaakt, de kunstkerstboom versierd en tekeningen gemaakt voor de sponsorouders van een aantal van de kinderen.

Zo kwam veel te snel weer het moment van afscheid nemen, maar gelukkig niet voor al te lange tijd, want 9 maart hoop ik er weer (voor ruim 8 weken) heen te kunnen gaan.

